

Tham Thiên 1

CƯ TRẦN LẠC ĐẠO

*Thơ của Sơ Tổ Trúc Lâm Yên Tử
Như Huyền Thiên Sư dịch*

Ở đời vui đạo sống tùy duyên
Thấy đói thì ăn mệt ngủ liền
Giải thoát trong ta đừng kiếm nữa
Dừng dưng tâm cảnh khỏi tu thiền !

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương

12 giờ 00, ngày 09/01/2010 (25-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Bồ đề và Niết bàn là hai đức cao vòi vọi không trên của đạo Phật. với đức PHÁP THÂN, Bồ đề Niết bàn ví đôi cánh của một con chim. Nhờ đôi cánh, chim mới là chim và chim mới bay đây, bay đó... Vì tánh cách quan trọng như vậy, nghe qua người ta tưởng Bồ đề Niết bàn là cái QUẢ ở cao, ở xa chúng ta vô cùng, vô cực. rồi nhằm đạt đến cái QUẢ cao xa ấy, người ta bày ra nhiều thứ trò “tu”. Rồi người ta cạnh tranh nhau, công kích phỉ báng nhau để hiển dương, truyền bá cái TÔNG của TA. Vì chỉ có TÔNG TA là chính thống.

Qua nhận thức, kinh nghiệm tu hành của Sơ tổ thiền TRÚC LÂM thì ai bài đặt “Tu”, tôi TU, anh TU, chúng ta ráng TU thì đó là người rất thiếu cận về THIỀN mà muốn làm “Tổ sư thiền”. Họ cố xuy tu thiền để bịp dạy thiền. Họ cố vẽ “RÁNG TU” để chiêu dụ những người Phật tử ái mộ đạo Thiền với một dụng ý riêng của họ! Sự thật không có cái thứ THIỀN gì phải ngồi sững từ hai tiếng đồng hồ trở lên mới cho kết nạp nhập môn.

Hãy nghe ! Đây là lời phán dạy tu THIỀN của Sơ tổ phái thiền TRÚC LÂM YÊN TỬ huấn thị đồng đạo như tiếng rống sư tử vương, vang dội như tiếng sấm long trời qua cái nhan đề “CỨ TRẦN LẠC ĐẠO” mà Như Huyền Thiền Sư Sơn Nhơn dịch ở trang thơ.

Tham Thiên 2

KHUYA !

Chó sủa ai kìa ? Hay sủa trăng ?
Đêm thâu khuya khoắt có ai chằng ?
Ngàn sao lấp lánh trời xanh thắm
Cấm cú làm thơ được mấy chàng...?

02 giờ khuya, ngày 05/01/2010

(21-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

THIÊN THƠ là có thật, Thiên thơ không cường điệu chút nào ! Sơ tổ thiên Trúc Lâm Yên Tử là người thực chứng THIÊN THƠ, biểu hiện qua bài : CƯ TRẦN LẠC ĐẠO của Tổ. Đọc Cư Trần Lạc Đạo của Tổ, Như Huyền Thiên Sư dịch và bình qua trực chỉ đề cương tham thiên 1 ta thấy :

- Thiên, không nhất thiết phải ngồi.
- Thiên, không cần phải ngồi sững từ hai tiếng đồng hồ trở lên.
- Thiên mà sâu thì không bao giờ tạo sự nghiệp vật chất. Mưu đồ: Danh to, lợi lớn, chùa nhiều, hoàn toàn sai tôn chỉ của Thiên TRÚC LÂM YÊN TỬ.
- Thiên sư, cái cần của họ là người VÔ SỰ “, hữu sự” là Thiên sư... giả... ngụy thiên sư !

Làm thơ dưới sao khuya, trăng sáng, nghe tiếng gà báo thức, tiếng chó sủa trăng, tiếng đế tí tê... gió thoảng rì rào, lau khua xào xạc... Thấy kỹ : Trời xanh ngăn ngắt, mây trắng bông bành... Rồi thiên giả cảm cú làm thơ. Theo Trúc Lâm Yên Tử : Ngay lúc làm THƠ là đã thiên rồi ! Bởi vì người làm THIÊN THƠ phải là người VÔ SỰ. Con người ĐA SỰ, đổ mà nặn ra thơ !

Tham Thiên 3

CHIỀU !

Tà dương chênh chếch gió đìu hiu
Tin báo xuân sang mấy cánh diều
Rừng vắng bóng người am vắng khách
Lam chiều ngút khói xóm... xa xa...

Ngày 04/01/2010 (20-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Lại SƠ TỔ TRÚC LÂM ! Trần Nhân Tôn !

Lòng tôi kính quý TRÚC LÂM TAM TỔ gần như ngang bằng với lòng tôn quý Phật ! Bởi vì tôi học thiền, hành thiền của Phật dạy và cách tu thiền hành thiền của Trúc Lâm tam tổ, công dụng giải thoát, giác ngộ như nhau.

CHIỀU là một THIÊN THƠ ! Đọc bài thơ CHIỀU của Như Huyền Thiên Sư, các bạn có thể “hạ nhiệt” xuống mấy độ trong tâm, nếu bạn có hạt giống thơ ít nhiều !

Đọc thơ mà có “hạ nhiệt”, ấy là THIÊN THƠ đó. Tôi đọc thơ CỬ TRẦN LẠC ĐẠO của Trúc Lâm Yên Tử lòng tôi “hạ nhiệt” biết liền ! Đọc Thiên thơ mà có hiện tượng ấy, tôi xin mách bạn, lưu ý bạn rằng : bạn đã “chịu thuốc” rồi !

Xin bạn đừng vội cười rằng hình như tôi “nịnh” phái TRÚC LÂM THIÊN nhiều đấy ? Tội chết, đừng nói vậy ! Đối với Trúc Lâm thiền, tôi không hề nhắm nháp chút xơ múi nào ! Tôi có “copy” nhãn mác, cổ võ, hô hào tông hay phái gì đâu ! Tôi kính quý Thiên TRÚC LÂM là vì dạy đúng NHƯ LAI THIÊN, thiền “CHƠI”. Đi, đứng, ngồi, nằm đều là THIÊN. Tôi hợp ở chỗ : Không bắt “ngồi sửng” cả mấy tiếng đồng hồ, ớn quá ! Mà suy cho kỹ, ngồi 6, 7 tiếng đi nữa, cũng chẳng “thắng” được con cóc nào !

Tham Thiên 4

TIẾNG CHUÔNG CHÙA

Thoảng nghe văng vẳng tiếng chuông chùa
Lặng lẽ Tà Dương cảnh vắng teo
Một võng một ta thơ một quyển
Biết ai mà tỏ... thú cô liêu ?!!

04/12/2010 (20/11/KS)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Lại cũng TRẦN NHÂN TÔN Trúc lâm Sơ tổ. Như tôi đã nhắn gửi các bạn, tôi không có dụng ý suy tôn phái thiền TRÚC LÂM YÊN TỬ, để rồi lợi dụng danh nghĩa, cobby nhãn mác, để rồi bên trong tu tập sai lạc tôn chỉ của TRÚC LÂM YÊN TỬ, bên ngoài hành xác thiên hạ, dạy ngồi dai, ngồi dài, ngồi đại đột, chẳng những sai tôn chỉ của Thiền TRÚC LÂM mà hoàn toàn không trùng với ý Phật theo kinh điển ngày xưa. Để chứng minh điều tôi nói : Chúng ta hãy đọc lại Thiền thơ CƯ TRẦN LẠC ĐẠO :

“Cư trần lạc đạo thả tùy duyên

“Cơ tắc xan hề khốn tức miên

“Gia trung hữu bảo hưu tầm mịch

“Đối cảnh vô tâm mạc vấn thiền”

Xem lại Thiền thơ 31 bản dịch của Như Huyền Thiền Sư, tiếp theo ngâm nga thiền thơ TIẾNG CHUÔNG CHÙA của Như Huyền Thiền Sư, bạn sẽ thấy cái thú của thiền, và nếu bạn có chút mát mẻ, có chút nhẹ nhàng... thế là bạn đã nếm ít nhiều hương vị của đạo giải thoát rồi !

Tham Thiên 5

VIÊN THỨC THIÊN SƯ

NHƯ HUYỀN TS TẶNG VIÊN THỨC TS

Rõ bậc dị nhân vượt tánh thường
Khen chê như một, chẳng hề vương !
Tâm như mây trắng không đi... đến...!
Muôn dặm thông dong dạo bốn phương

04/12/2010 (20/11/KS)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Viên Thức Thiền Sư, gọi “Dị nhân”, theo tôi đúng nghĩa và chính xác. Bởi vì Thiền sư áp dụng phương pháp tu THIỀN của phái thiền TRÚC LÂM YÊN TỬ, đồng thời áp dụng theo trường phái THIỀN của TỔ SƯ THIỀN dòng LÂM TẾ Trung quốc thời xưa.

Thiền Trúc Lâm Yên Tử là thiền “CHƠI”. CHƠI là đã tu thiền ngay trong đó... Thiền của phái LÂM TẾ là “VÔ SỰ”. Người “vô sự” là THIỀN SƯ, là tu thiền rồi. Thế cho nên kết hợp hai trường phái TRÚC LÂM YÊN TỬ và LÂM TẾ “Chánh tông”, Thiền sư Viên Thức có một đạo hạnh, đạo phong, đạo tâm, đạo đức rất DỊ NHÂN. Bạn nào có đọc bài TỰ TRÀO của Thiền sư là tưởng tượng được một vài chi tiết trong lối sống của DỊ NHÂN.

Thơ VIÊN THỨC THIỀN SƯ, tôi viết tặng Thiền sư Viên Thức nhằm diễn đạt cái DỊ NHÂN của con người DỊ NHÂN ấy...

CHƠI mà ! Tu chơi, hành chơi, làm chơi, đi chơi, ăn chơi, mặc chơi, ở chơi, ngủ chơi... và cái gì cũng CHƠI hết...

Tham Thiên 6

XEM TRĂNG

Gương trăng vành vạnh giữa trời khuya
Mờ mịt sương đêm một bóng ai ?
Ấy ! bóng Sơn nhân đang đếm bước...?
Quán tâm, quán cảnh, quán Như Lai !

Liễu Liễu Đường 04 giờ 30 khuya

Ngày 02/01/2010 (18-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Thiền theo trường phái TRÚC LÂM YÊN TỬ và trường phái LÂM TẾ, ngồi là một phần tư của bốn nghi cách tu thiền. Thiền ngồi sững, ngồi lâu, ngồi dài ba tiếng, bốn tiếng thậm chí tám tiếng đồng hồ trong ngày, chưa phải là tu tốt, đâu cần phải thi ngồi như vậy. Đối tượng thiền là then chốt, đặt đối tượng đúng mới là quan trọng của các trường phái thiền học xưa và nay.

Quán “TÂM”, quán “CẢNH”, quán “NHƯ LAI”.

Thiền quán, không nhất thiết “hẹn đúng giờ” đúng “thời khóa biểu”, đúng “chánh điện” hay đúng “thiền đường”...mà dưới trăng sáng, giữa trời khuya, trong cảnh sương mờ, nhẹ nhẹ đếm bước, tư duy về TÂM về CẢNH về PHẬT TÁNH về đạo đức NHƯ LAI...

Đi, đứng, ngồi...nằm, người con Phật hành thiền, tu thiền đều được kết quả ngang nhau.

Mong thay ! Ai chớ hiểu lầm !

Tham Thiên 7

CHƠI !

Thiên gia ĐA SỰ lắm long đong !
VÔ SỰ “chơi đi”: hiểu SẮC KHÔNG
Sắc sắc, không không : Lời “Liễu nghĩa”...
Mưu đồ danh lợi, hại tông phong !

08/01/2010 (24-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

CHƠI ! Là một ngôn từ trẻ con từ 6 tuổi trở lên đã nói rành vanh vách. Vậy mà suy gẫm sâu rộng ra, biết đâu chừng, một nhà văn đại tài, đa năng khiêu cũng chưa chắc viết hết, viết hay, viết tở mĩ và rõ ràng về cách chơi, kiểu chơi, thú chơi, làm chơi, ăn chơi, nói chơi, nhậu chơi, đi xem ca vũ nhạc kịch chơi...

Sơn nhơn tôi xin giới thiệu bạn một gợi ý về CHƠI của người đạo sĩ, của một thiền gia hay thiền sư cũng thế. Với nhãn quang của Thiền sư, hễ ĐA SỰ tức là vướng mắc, tức là bận bịu, là khổ thân, khổ tâm rồi ! Dù ở Thiền viện, Đại già lam đi nữa cũng chỉ là người mượn thú... Thế sự nhân tình trong tâm người đó vẫn âm ỉ, vẫn còn nguyền.

VÔ SỰ là tiểu thần tiên, người xưa từng nhận định thế. Theo đạo Phật CHƠI được hiểu là VÔ SỰ. Người VÔ SỰ làm tất cả mà như không làm gì hết, không làm gì hết mà làm tất cả. Người chơi này, hiểu rất rành, hiểu rất rõ về nghĩa SẮC KHÔNG, cho nên CHƠI của Thiền sư, của bậc Sơn nhơn hoàn toàn khác với tám cách kiểu CHƠI được lược dẫn nêu trên.

Hãy tu tập THIỀN ĐỊNH bạn sẽ được vào cảnh giới CHƠI này !

Tham Thiên 8

TỈNH ! MÊ !

Vào rừng thăm, am thanh vắng vẻ,
Hoá thân ta, một gã Sơn Nhơn...
Ta vui gió núi mây ngàn
Vui trông tà nguyệt, vui nhìn tịch dương...

Nhìn thế sự tưởng chừng đang mộng
Mộng thực đây ? Xin hện !... Xin nghe...
Phật ơi ! Con biết nói gì !
Tỉnh mê ! Mê tỉnh ! Trò đời tréo ngoe !

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

TỈNH và MÊ, nghe qua dễ ợt, ai mà thắc mắc làm gì ? Không dễ ợt đâu bạn ạ ! Chuyện xưa chuyện xưa : Trang Tử tình cờ hốt hoảng sau cơn tỉnh mộng. Ông không biết ông hóa thành bướm hay bướm hóa thành ông ! Cũng chuyện xưa chuyện xưa : Hai Tôn Ngộ Không đánh nhau làm rối loạn cả Thiên đình, vậy mà Ngọc hoàng thượng đế với cả thiên tướng thiên binh, chẳng ai nhìn ra người nào là Tôn Ngộ Không thật và người nào là Lục Nhĩ Hầu !

Chuyện thời nay, tôi tin các bạn thấy, nghe, ngửi, nếm, xúc và biết nhiều có thể gặp vụn lần tôi. Bởi vì các bạn thật ở ngay trong chợ đời, ở tại chợ đời. Nét nổi bật của chợ đời đại khái có : Chính trị, kinh tế, xã hội... Đố ai nói gì trúng !

Thế cho nên lập trường của SƠN NHƠN tôi : “NÓI GÌ CŨNG KHÔNG TRÚNG LÀ TRÚNG”. Vì vậy, Sơn nhơn tôi vui với gió núi, mây ngàn, vui với tà nguyệt, tịch dương mà còn sợ chưa chắc ăn lắm đó !

Lòng con chỉ có PHẬT biết mà thôi ! PHẬT ƠI...!

Tham Thiên 9

DƯỚI TRĂNG SAO !

Trăng khuya sao sáng giữa trời... xanh !
Từng bước, SƠN NHÂN tự nhủ thầm...
Mặt thật trần gian ! ôi ! giả quá !...
Giả tâm, giả cảnh, giả ngàn năm !...

04giờ30, ngày 08/01/2010

(24-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Trăng, Sao, Trời ai dám nói “không thật”, ai dám nói “giả”... Coi chừng ! Lãnh đủ đấy ! Lãnh đủ cái gì thì tùy theo cách nói của bạn, tùy kiến thức của bạn, tùy trình độ thuyết phục của bạn, nhất là khả năng THIỀN HỌC, THIỀN HÀNH của bạn thâm hậu đến mức độ nào !

Chữ GIẢ ở bài thơ này nguy hiểm cho THIỀN GIẢ lắm đó. Trước khi ngâm bài thơ này, “ba hoa” với “tri âm” nào đó, xin cẩn thận THAM THIỀN đi nhé.

Cái TÂM của ta, ta sử dụng hàng ngày, nó không phải tâm thật của ta là vậy đâu bạn nhé ! Tâm giả, tâm vọng đấy ! Bạn hãy Thiền đi ! Rồi bạn sẽ thấy biết cái “vọng” của nó là thế nào !

Sắc, thanh, hương, vị, xúc pháp là hiện tượng vật chất, đó là bộ mặt thật của trần gian theo cách hiểu phổ thông. Thế thì không phải GIẢ QUÁ là gì ?

Chúc bạn “bình an” !

Tham Thiên 10

HOẠ VẬN

Vui cảnh cô liêu : vui lặng lẽ

Vui xuân, vui tết, lẫn vui hè !

Người vui ! Ngoại cảnh... buồn sao được ?...

Nhạc trôi ngày đêm : tí... tí... te ! ! !

04giò00, ngày 08/01/2010

(24-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Hoạ vận : lẽ, hè, te, bài thơ “Tự Trào” của T.S Viên Thức thơ rằng :

*“Thiền lộ dưới trăng trời lạng lẽ
Đêm sương không lạnh tưởng trưa hè
Thân mang áo ấm mười hai lớp !
Trẻ nít nhìn ông khóc, chạy te...!”*

Đây là một thú CHƠI tao nhã. “HỌA VẬN” của N.H.T.S gợi cho người đọc nhớ đến một trời tâm lý của đại thi hào Nguyễn Du :

“Vui xuân vui khắp phương trời...”

Hễ cảnh nào, cái gì ở dưới gầm trời thì đều vui hết. Tại vì TÂM VUI. Tâm mà vui thì đối tượng buồn biến mất, hóa ra vui...

Đạo Phật thì dạy : “Dục tịnh Phật độ, tiên tịnh kỳ tâm; Tùy kỳ tâm tịnh tức Phật độ tịnh”. Do vậy chúng sanh ở thế giới Cực lạc, suốt ngày đêm nghe nhạc vui... thì ra là vậy !... Giờ đây Sơn như N.H.T.S cũng vậy ! Thế là chuyện ấy có thật ư ?

Thật chứ !!!

Tham Thiên 11

CON CÔNG ĐẦU ĐÀN

Nhận nó là Công, “phá” tổ tông !
Dáng Công không có, có bằng không !
Cánh lông gà Chọi, gà Ri ấy !...
Kết nạp môn quy hại cả... dòng...!

07/01/2010 (23-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Công đầu đàn cần sáng suốt, phải biết chủng loại của mình là Công. Dáng dấp ngoài hình không giống Công, thói quen lối sống khác loại Công, mà nhận nó, kết nạp nó vào hàng ngũ chủng loại Công thì về mặt lợi chẳng những không được lợi chút nào, mà tổ nghiệp, tông phong gia phả của nhà Công còn bị ô ố thanh danh, nội bộ giống nòi sanh nhiều nghi hoặc !

Bởi vì gà Chọi, gà Ri mà là Công ! Sao được !

Sự nhận xét, đánh giá nghiêm khắc của Công đầu đàn rất hữu lý.

Bất cứ một hiệp hội, một công ty, một đoàn thể, một tổ chức, kể cả một tôn giáo như Phật giáo chẳng hạn, lời cảnh giác trong việc kết nạp thu dụng người đều có thể bị tai hại : Thất thoát tài sản, ly gián nhơn tâm, chia rẽ nội bộ, ô ố thanh danh, thậm chí triệt hạ lẫn nhau... khó mà lường hết được. Do vậy khi dụng người, người ta xem xét lý lịch, gia phả, tông môn và nhơn thân người mà mình sẽ kết nạp, thu dụng là điều tiên quyết tối cần. Đó là cách bảo vệ và đề phòng hậu hoạn có thể xảy ra. Thiết tưởng, người có khả năng “đầu đàn” chịu bất chước Công kia thì đó là người “viễn lự” ắt tránh cái họa “cận ưu” !

Tham Thiên 12

CHÂN VỌNG KHÔNG HAI

Học Phật pháp không ngoài vạn pháp

Ly thế gian chánh giác khôn tìm...

Nhìn bên hiện tượng : Nhân duyên...

Trông về bản thể rõ là : Nhất chân.

ngày 06/01/2010 (22-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Phật là con người, từ con người thành Phật. Chúng đắc quả Phật cũng không rời bỏ con người. Rồi con người tỉnh thức, con người Phật ấy, rày đây mai đó dạy đạo giác ngộ giải thoát cho con người chưa tỉnh thức, ròng rã gần năm mươi năm. Vì vậy, ai xem thường con người, hoặc tự mình khinh mình, hướng ngoại mong chờ ngày Phật rước, Phật thọ ký, Phật độ... thế là tu sai rồi ! Không có ai rước ta cả. Không có cái “quả” nào từ hư không rơi xuống, gấn dính vào ta !

PHẬT PHÁP ? Ngay nơi hiện tượng vạn vật trên cõi đời này, bằng sự quán chiếu tư duy, thiền giả thấy biết rõ tánh duyên sanh giữa hiện tượng và hiện tượng, tánh duyên sanh giữa hiện tượng và bản thể, tánh duyên sanh từ bản thể sanh hiện tượng... Với cái nhìn vạn pháp qua trí tuệ ấy, qua tỉnh thức ấy thì vạn pháp chính là PHẬT PHÁP.

Một con sông, dòng nước bẩn dơ hôi thối, người trí, nhà khoa học tìm ngay trong đó nước sạch, uống ngon ngọt như thường. Từ nước sạch ngọt ngon, duyên khởi sanh ra nước bẩn nước dơ... Do vậy, không cần trốn chạy rời bỏ dòng nước bẩn dơ kia để đi tìm nước sạch !

Chân vọng không hai là vậy !...

Tham Thiên 13

HỎI TRĂNG

Trăng ơi ! Xin hỏi trăng này !
Sao trăng vắng mặt đêm ngày ba mươi ?...
Thưa rằng : Trăng có vắng đâu !
Trăng không lặn mọc bao giờ ! Ai ơi !
Trăng đêm, vĩnh cửu trăng ngày
Ví như PHẬT TÁNH của người trần gian
Giác mê là chuyện của người
Thử chung PHẬT TÁNH chẳng rời chúng sanh...
Trăng tròn, trăng khuyết vì duyên
Thiên thu... vĩnh cửu trăng nguyên tròn gương !
Mong ai hiểu ! Chớ hiểu lầm !...

2 giờ 30, ngày 06/01/2010

(22-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Người hỏi trắng : Rằng trắng có vắng mặt đêm ngày ba mươi là người ấu trĩ về TRẮNG.

Người xưa nói : Vũ trụ có ba báu : Mặt nhật, mặt nguyệt và tinh tú (天有三寶日月星). Tam bảo ấy tồn tại và hiện hữu... vô thử vô chung... đối với sự sanh diệt của loài người. Trắng không có lúc lặn vì không có lúc mọc. Đó là cái tánh mầu nhiệm của vũ trụ, thiên nhiên !

Lại cũng người xưa nói : Con người có ba báu : Tinh, khí và thần (人有三寶精氣神). Thần ở đây có nghĩa : Tinh thần hay tâm hoặc tánh. Tâm thì có lúc động lúc yên, ví như mặt nước, như sóng mòi của biển. tánh thì thường lặng, vĩnh viễn yên như nước tầng sâu của đại dương, bất động. Đó là cái tánh mầu nhiệm của loài người.

Người ta gọi “trắng lặn” sự thật, chỉ vì mây áng, vì khuất bởi địa cầu... Người ta không thấy biết Phật tánh của mình vốn có, luôn có là tại vì vô minh che lấp !

Tham Thiên 14

TRỜI XANH MÂY TRẮNG !

Kính tặng NHƯ HUYỄN Thiên Sư

An trú hiện tiền thể nhất chân
Niết bàn, Cực lạc chẳng cần phân !
Trắng thanh gió mát... ngàn muôn về...
“CHỜ!” giữa vô thường giữa pháp thân.

VIÊN THỨC Thiên Sư

Đồi Tà Dương, ngày 05/01/2010

(21-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Cái từ NHẤT CHÂN PHÁP GIỚI hay PHÁP GIỚI BẤT NHI, nhằm chỉ bày cái tánh THIÊN CHÂN, NHƯ THỊ của vũ trụ vạn hữu.

Sự thật ai cũng được an trú thể “nhất chân” cả, nhưng có người biết, người không biết, cũng như cùng ở dưới ánh sáng buổi trưa, mà có người “thấy” có người “không hề thấy”.

Niết bàn là “Cực lạc”, Cực lạc là “Niết bàn”. Ở Niết bàn tức là Cực lạc, có Cực lạc là có Niết Bàn !

Trăng thanh gió mát và hiện tượng vạn hữu, biến ảo vô vàn, bao la vô hạn, tất cả đều đẹp, đều vui. Nên người vui, CHƠI bất cứ chỗ nào, ở đâu đều vui hết !

“Vui xuân vui khắp phương trời” ! (Nguyễn Du ĐTH)

Do vậy, một Thiền sư thành thoi và chịu CHƠI thì có quyền chơi ! Chơi giữa “vô thường” là chơi trước vạn pháp hiện tượng, chơi giữa “pháp thân” là chơi giữa hiện tượng vạn pháp mà “bất ly” tự tánh thanh tịnh của mình !

Cái chơi của Thiền giả, đồng nghĩa : “CON NGƯỜI VÔ SỰ”. “Không làm gì hết mà làm tất cả”. “Làm tất cả mà như không làm gì hết”...

Tham Thiên 15

ÁNH TRĂNG TÀ

Trăng tà ngã bóng Tà Dương
Gợi lòng Thiên giả như thương như buồn
Buồn thương tâm sự nhiều nhưong !
Buồn thương đúng hướng, ấy lòng từ bi
Như Lai thương có hề chi !
Thương người thương vật thương muôn loại sanh...
Thương như nhật nguyệt trời thanh
Sáng bao la cõi không dành riêng ai !
Thấy trăng tắt dạ bụi nguì
Chiếc thân giọt nước ! Nói gì ! Đại dương !
Lòng ta có tưởng có thương !
Dưới dày có đất, trên thì có trăng...
Trăng vàng hãy rọi trần gian !
Cho tan sương móc, cho ngàn đẹp xinh
Đêm đen ! Để lại chút tình...

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

THƯƠNG chiếm hai món trong thất tình : Hỉ, nộ, Ai, cụ, Ái, ố, dục. Thương mà thương “AI”, thương “ÁI”, là hai cái thương trong triền phược, trong vô minh. Mọi người đệ tử Phật, phải cảnh giác cao ! Thậm chí phải loại bỏ hẳn. Loại bỏ được hai loại thương ấy là người gột rửa một số cấu bần cấu uế nội tâm ! Đáng mừng !

Thương của Như Lai, Phật, thương bằng TỪ, BI. Thứ thương này rất cần cho người thương và những ai được thương ! Cả hai : Chủ thể và đối tượng đều AN LẠC, đều HẠNH PHÚC ! Phật tử chúng ta học và tập cách thương này. Cách thương này là cách thương của TRĂNG SÁNG, TRỜI TRONG, thương của tầng cao “bình đẳng” với tất cả...

Nói là nói vậy thôi ! Lý tưởng hóa cuộc đời, ấy mà ! Chứ sách có câu : “Nhật nguyệt tuy minh, nan chiếu phúc bồn chi hạ” (日月雖明難照覆盆之下). Đâu phải muốn chiếu là sáng tất cả đâu ! Có những bàn tay lấy chậu úp để che cản ánh sáng của trời trăng ấy. Thế cho nên Như Huyền Thiên Sư nói : “Nói gì cũng không trúng là trúng” lằm gằm mà trúng, biết đâu ?

Giọt nước, hy vọng gì tác động đến nước của
một đại dương !

Tham Thiên 16

ĐÊM TRĂNG

Trăng sáng Tà Dương Liễu Liễu Đường
Bóng ai mờ nhạt giữa đêm sương ?
Thong dong đếm bước rừng cô tịch !
Có phải Sơn nhân dạo cảnh tiên ?

Liễu Liễu Đường 4 giờ 30 khuya
Ngày 01/01/2010 (17-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Người xưa nói : Ngày nào sống thanh nhàn, ngày đó là tiên (一日清閒一日仙). Đa số, người ta cho là nói quá lối, cường điệu ! Con người “trần” mất thịt như ai, chỉ có sống thanh nhàn trong ngày thôi mà thành tiên ! Sao được ? Sao được ?

Thực ra, sự sai lầm nào cũng có cái lý lẽ của nó. Con người chỉ sống “thanh nhàn thôi”, mà thành TIÊN ? Người ta phản đối, chống chế là phải lắm đó chứ ! Bởi vì “tiên” thì phải đi mây về gió, diện mạo đẹp đẽ, dáng vẻ thướt tha... mới là tiên, chứ gì !

Thưa bạn ! Tiên là một Sơn nhơn (仙), là người vui cảnh núi rừng cô tịch, xa cái vui đô thị phồn hoa để có thì giờ “quán tâm, quán cảnh, quán Như Lai, quán vô ngã, vô thường v.v...”. Đó là tiêu chí của một Sơn nhơn trên bước đường tiến lên địa vị Phật, nếu Sơn nhơn ấy muốn tiến bước ! Thế cho nên, TIÊN là con người, PHẬT cũng phải là con người thôi, bạn nhé ! “Phật Ngọc”, “Phật Vàng...” đều không phải Phật. Tiên cũng như Phật, không hề có ở trên mây. Là đệ tử Phật, nên lánh xa tà kiến hoang tưởng nhé!

Tham Thiên 17

DƯỚI ÁNH TRĂNG KHUYA

Kính tặng NHƯ HUYỀN THIÊN SƯ

Thênh thang một bóng giữa đường trăng
Đèo vắng rừng đêm vượt khó khăn
Thăm bạn tri âm bên chóp núi
Sương mờ thấp thoáng dáng Thiên tăng

THIÊN SƯ VIÊN THỨC

Liễu Liễu Đường 3 giờ 30 khuya

Ngày 01/01/2010 (17-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Từ Chùa Lâm Tỳ Ni, Thành phố Đà Lạt đến Liễu Liễu Đường, đồi Tà Dương, đèo Phú Sơn, Lâm Hà 70 cây số ngàn. Vậy mà Như Huyền Thiền Sư tiếp Viên Thức Dị Nhân hồi 3 giờ 30 khuya của ngày 01 – 01 – 2010. Có lẽ do vậy, Viên Thức Thiền Sư được tặng thơ :

*Rõ bậc dị nhân vượt tánh thường
Khen chê như một, chẳng hề vương !
Tâm như mây trắng không đi... đến...!
Muôn dặm thông dong đạo bốn phương*

Như Huyền Thiền Sư từng giới thiệu với các bạn cái đặc điểm của Viên Thức Dị NHÂN, đi rất nhiều mà “tự tại”, cho nên giống như không đi đâu hết. Đến cũng như đi, Dị Nhân không bao giờ hẹn ngày giờ với ai, ở đâu, việc gì ! Suốt khoảng đường tu, chỉ với một lập trường CHƠI. Rất bằng lòng mình là người VÔ SỰ, theo trường phái LÂM TẾ mà thôi.

Viên Thức Dị Nhân đến với Như Huyền Thiền Sư lúc 3 giờ 30 khuya, CHƠI với một “đồng khí tương cầu” với một ngọn gió tri âm nhất định nào đó. Rõ là “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”. Người ta hay nói : “Chí lớn gặp nhau”. Ở đây có thể nói : Những người cùng thích VÔ SỰ tự tìm nhau !...

Tham Thiên 18

DOLLARS ĐỒNG

Đô la tỷ tỷ có gì hay !

Sống ở không an chết tại mà !

Chủ tịch công ty... hay... Tổng thống...?!

Sa cơ Sư tử khác chi Nai ?

28/12/2009 (13-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Hồi xưa hồi xưa, đời sống con người thật thà, đơn giản hết sức đến độ dễ hương. Người ta trao đổi đồ cần dùng với nhau bằng cách lấy vật đổi vật. Đem thúng gạo đổi lấy hai con gà, đem con gà đổi lấy ba thước vải, đem con bò đổi lấy bốn con dê và hai cặp vịt... Do vậy ít có “đại gia”.

Khi loài người sử dụng tiền tệ, hàng hóa lưu thông cực kỳ tiện lợi và nhanh chóng, thì “đại gia” xuất hiện trên thương trường quốc tế. Dollar là “thương hiệu” chung, được nhiều nước đăng ký. Mỹ, Úc, Canada, Hồng Kông... Dollar Mỹ dường như luôn luôn là “hàng anh cả”!

Dollar Mỹ góp phần xây dựng giàu đẹp cho thế giới con người, có lẽ thuộc thành phần “Công vi thủ”. Bởi vì người ta gọi dollar là “tiền mạnh”. Sự thật dollar Mỹ vừa mạnh vừa rộng, thế giới đều công nhận điều đó. Nhưng đứng về mặt bất lợi, nó cũng không kém phần tích cực. Người ta “sa cơ” vì nó cũng nhiều... nhiều lắm...! Do vậy, dollar đứng về mặt hại thì nó là “Tội vi tiên”. Chịu khó nghe tin tức đài truyền thanh VOA hay BBC, biết rõ từ người, từng quý danh một, khỏi cần tham vấn ai cho mất thời gian quý báu.

Tham Thiên 19

VIỆT NAM ĐỒNG

(Mến tặng các Đại gia không con)

Ấp ôm tử tử Việt Nam đồng !

Chẳng học, không hành Đạo Sắc Không !

Nhất đán theo dòng : Sanh... bệnh tử...

Thập thò em cháu nhống lông ngông... !

30/12/2009 (15-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Cho đến năm 2010 này, Việt Nam ta có nhiều “đại gia” lắm. Tỷ tỷ VNĐ thời nay là chuyện bình thường. Các đại gia chi ra, thu vào, cất giữ là chuyện bình thường.

Điều muốn nói ở đây, nhằm nhắc nhở các đại gia KHÔNG CON ! Không con mà vẫn “đại gia”, vẫn giàu, giàu lắm. Đáng thương hơn, có đại gia không biết cách sống, chẳng biết tiêu dùng cho sung sướng, cho sang trọng gì hết. Thậm chí cực thân vì “xài kỹ” quá ! Thân nhân các đại gia ấy cho tôi biết là... giàu lắm !... Vàng... nhiều lắm !... Chuyện này, tôi có diện kiến người, có biết qua sự nghiệp. Đây là “người thật, việc thật” ở trường đời mà !

Điều đáng tiếc, qua nhãn quang của người đệ tử Phật là đại gia không gặp Phật, không được học Phật, tất nhiên không hiểu chút nào về ý nghĩa của chữ SẮC SẮC KHÔNG KHÔNG. Thế cho nên, tiếng là “đại gia” mà “Tân khổ đáo đầu hoàn tân khổ. Bôn ba nhất kiếp uổng bôn ba !...” (辛苦到頭還辛苦, 奔波一劫枉奔波). Cuối cùng ai cũng phải tuân theo luật vô thường : Lão, bệnh, tử... mà con thì không có, còn cháu thì chúng đâu thềm tức trực hầu cận cho ta ! Chúng lảng vảng : “thập thờ”, “nhóng đợi”... lời

“phán” sau cùng của Bác sĩ rằng : ...đã... ra...
đi !...Bấy giờ chúng thong thả lò mò lục lạo...

Tham Thiên 20

KHỔ !

Tham lam cực độ ! Khổ thân cô !
Dục vọng trào tuôn ! Tự khổ thôi !
Khát ái vô biên ! Ai cứu nổi ?
Ôm đồm sự nghiệp ! Áng mây trôi !

28/12/2009 (13-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Sau ngày LIỄU NGỘ chân lý, chứng quả vô thượng Bồ Đề, khởi đầu sự nghiệp LỢI THA, đức Phật triển khai thời pháp Tứ Diệu Đế đầu tiên. Mật ý cũng như thâm ý, Phật cho biết : Ở bên tục đế, sống với vạn pháp hiện tượng thì NHÂN và QUẢ bất tương ly. Nhân và quả như bóng theo hình, như vang theo tiếng. Mọi chúng sanh, ai là người đệ tử Phật đều phải học đạo lý này.

KHỔ ĐẾ : Sanh, già, bệnh, chết, tử biệt, sanh ly... thương mà cách trở, ghét mà hội ngộ... Sự đau khổ ấy không từ trời cao rơi xuống, không do ai khác gấn ghép ta. Tại ta, do ta tất cả. Làm sao biết ?

TẬP ĐẾ là nhân của khổ đế ! Tập đế gồm có : Tam độc, tứ đảo, ngũ cái, lục dục, thất tình, bát phong, cửu não, thập sử, thập triền !... Thế là **KHỔ** có nguyên nhân ! chẳng phải tại, bị hay do vì... gì cả!

Tháo gút đi, Thì sợi dây được thẳng !

Dập lửa rồi, thì ấm nước hết trào sôi !

Ráng mây, bọt bóng dù ai cố nắm bắt, rốt cuộc chẳng được gì !

Tham Thiên 21

TÙY HỖ

Tặng Đại Lão Hòa thượng THÍCH PHỔ CHIẾU.

Trăng treo đầu núi sáng rừng đêm
Quyết chí lên non đá cũng mềm
Hành đạo ngại chi gian với khổ
Càng nhiều thử thách trí càng thêm.

Liễu Liễu Đường

31/12/2009 (16-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

TÙY HỖ ở đây là tùy hỷ với Đại lão Hòa thượng Thích Phổ Chiếu. Hòa thượng Thích Phổ Chiếu hiện là Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty cổ phần TNHH LIÊN HOA.

Tôn chỉ mục đích của công ty rất Đại thừa như là ĐẠI THỪA DIỆU PHÁP LIÊN HOA vậy. Dự án lớn lao, con người lớn lao, ý chí lớn lao và sự thành tựu cũng sẽ lớn lao, điều đó HĐQT và Hòa thượng đã có rồi, Như Huyền Thiên Sư tôi chúc Hòa thượng chỉ cần bồi dưỡng, tăng cường TRÍ để lèo lái con Thuyền !

Theo đạo Phật, Trí gồm có các loại :

Hậu đắc trí - Diệu quan sát trí - Bình đẳng tánh trí - Đại viên cảnh trí - Vô sư trí - Tự nhiên trí - Nhất thiết trí - Đạo chủng trí và Nhất thiết chủng trí.

“Quyết chí lên non đá cũng mềm

“Hành đạo ngại chi gian với khổ...!

“Càng nhiều thử thách TRÍ CÀNG THÊM !

Rồi sau một ngày thành công nào đó, thầy cùng trò sẽ hưởng cái thú :

“Trăng treo đầu núi sáng rừng đêm”.

Mong thay !

Tham Thiên 22

CẢNH TỈNH

Lao tâm khổ trí lắm mà chi !
Kiếp sống bao năm ! Đã được gì ?
Nô lệ áo cơm ăn mặc ở...!
Vô thường đến đón ! phải ra đi !...

27/12/2009 (12-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Sự sống con người không nhất thiết phải lao tâm khổ trí mới sống được. Sống đua đòi, sống đa dục (多欲為苦, 生死疲勞) mới phải lao tâm khổ trí ! Sống ít muốn, sống biết đủ (少欲無為身心自在) vẫn có an vui tới tám mươi ba tuổi, thường trú Niết bàn !

Nếu không học chánh pháp, không hành chánh pháp, không gặp được Phật pháp, sống trong cái “thân nghiệp hệ khổ”: Vô thường, vô ngã, bất tịnh, sanh, lão, bệnh, tử khổ thì rõ là “đã được gì”? Chỉ là một chuỗi dài “chịu đựng”! Chịu đựng bao năm... để làm cái nhiệm vụ : Ăn, mặc, ở, ngủ, ỉ...a..., thiết tưởng chẳng có gì đáng hãnh diện đối với một kiếp nhơn sinh.

Quỉ vô thường có hai đứa, một nam một nữ, một thằng đen, một con trắng. Đó là thằng đêm và con ngày, chúng nó có nhiệm vụ bắt tất cả ai là kiếp nhơn sinh. Sang hèn, giàu nghèo, quan vua đều bắt hết, không tha một ai, và bắt không cần hẹn ngày giờ năm tháng... Chúng muốn bắt là bắt !

Tham Thiên 23

HÃY TỈNH THỨC

(Trông Người Mà Gẫm Đến Ta)

Người đã chết ! rồi ta đây cũng chết !
Khác chi đâu ! chỉ có trước hay sau !
Lão, tử, sanh là chứng bệnh bình thường !
Dù vua chúa, thứ dân như nhau không hơn kém.

Ít kẻ biết, đời là trường huyễn mộng
Như cuộc cờ, như canh bạc đêm thâu
Dẫu thắng thua, chung số phận sẽ tàn đời
Chỉ có đất, đủ tư cách vinh danh cho...

...“NGƯỜI THIÊN CỔ” !

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Người tu học đạo Thiền, Thiền sư, Thiền giả, Thiền sinh, trường đời đối với họ là “ĐỐI TƯỢNG THIỀN” mệnh mông bao la vô bờ bến.

Một Thiền sư tốt, họ thấy bất cứ cái gì nghe bất cứ âm thanh gì... nghĩ, nếm, xúc, biết... bất luận là gì... đều là “đối tượng” quý báu, đối tượng thiền của họ ở mọi chốn, mọi nơi, mọi sự kiện, mọi vấn đề...!

LỤC TRẦN ! Toàn thể lục trần là đối tượng tư duy, đối tượng THIỀN. Nói cách khác : Tất cả hiện tượng vạn pháp là đối tượng thiền.

Tất cả mọi nơi ta có thể đi, đứng, ngồi, nằm đều là “đạo tràng” cho người tu thiền !

Do vậy, thấy một tai nạn giao thông, đi một đám tang, gặp một xác chết, nhìn một gò mả... tất cả đều là đối tượng thiền !

Tham Thiên 24

CAO NGUYÊN TỨC CẢNH

Trụ chốn lâm sơn rõ : “Tuyệt trần” !

Viễn ly đô thị..., biệt thôn lân...

Vắng người, không khách, xa huyên náo

Thân ở phàm phu, Trí ở “TIÊN” !

6 giờ 30, ngày 27/12/2009
(12/11/Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

TÂM KHÔNG CẢNH TỊCH là yêu cầu cũng là đích đến của người tu thiền. TÂM KHÔNG do sự thực tập “hóa giải” và “buông bỏ”, do tu HỦ và XẢ mà được. “Cảnh Tịch” tương quan ngoại duyên, cho nên cần có điều kiện, phải tìm phải chọn. Chọn được môi trường như ý, hoàn cảnh hợp sở thích sở hành, thế là ta có được nền tảng tốt để xây dựng đạo tâm, đạo hạnh của ta.

Môi trường thích hợp cho một tu sĩ là xa thôn lân, xa chợ búa, xa thị thành hoa lệ, xa huyên náo, vắng người, vắng khách hay không khách là môi trường thuận lợi cho một thiền giả.

Lại đề cập TIÊN ! Tiên được hiểu là Sơn nhơn (仙), Sơn nhơn, bạn nhé !

Người đệ tử Phật chánh thống, không tin thần giáo, kể cả Nhật nguyệt thần giáo (日月神教) của Kim Dung đào tạo ! Một tâm ta tạo ra mười pháp giới... Nếu quên, hãy ôn lại nhé ! Văn ôn võ luyện, mà !

Tham Thiên 25

CÁC TIẾN SĨ PHẬT HỌC

(cầu siêu bạt tiến vong hồn)

Nhìn qua Phật nhĩn, có thơ rằng:

Tiến sĩ ! sao ông lại thoái lui ?
Bẻ cong chót lưỡi, uốn vành môi !
Mồm phun ngôn ngữ : trời... trời... Phật...!
Ý mưa tâm thành : Quỷ... quỷ... ma...!
Bập bẹ mấy câu :... “xin... tế độ” ...!
Thì thâm tha thiết : ... “mở... từ bi” ...!
Hồn đơn phách chiếc xin về hưởng...
Phù hộ... đàn con thoát khỏi nguy!...

Đôi Tà Dương/ 06/12/2009
(20/10/Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Người có học Phật biết rõ cuộc đời của Thái tử Tất Đạt Đa sinh ra, lớn lên, học hành vừa có trí hiểu biết là đã không đồng thuận với những thứ tín ngưỡng tôn giáo, vọng ngoại, sùng phụng những “Ông” những “đức”... không bao giờ có lý lịch trên cõi trần gian.

Giai đoạn xuất gia, học, tu... tìm phương “tự lợi” sít sát hơn mười năm, Người không hề quy lụy, cầu khẩn, van xin, lễ bái bất cứ ai. Sau ngày thành tựu “giác đạo”, thực hành chí hướng “lợi tha” ngót năm mươi năm dài ấy, Người cũng không một lần đề cập đến thế lực của THẦN LINH ! Mật ý Phật : “không có thứ thần linh nào hết”!

Đến tuổi tám mươi, Người viên tịch, từ giả cõi trần, tại rừng Ta la song thọ. Các đệ tử ôn lại cuộc đời của Người, gạn tới, rà lui, nhận rõ ra, suốt quá trình “tự lợi”, “lợi tha” Phật chưa thiết lập một lễ “CẦU SIÊU BẠT TIẾN VONG HỒN” nào ! Và Phật cũng chẳng “khai kinh” tụng cho ai một “đám CẦU AN” nào !

Gẫm lại những điều đó, các Hòa thượng TIẾN SĨ, các Thượng tọa, Đại đức TIẾN SĨ thời nay, rõ là “Con hơn cha nhà có phúc”!!!

Tham Thiên 26

VỊNH CẢNH VIÊN SƠN

Cao nguyên đồi núi ngút ngàn xanh
Cảnh sắc Viên Sơn mây phủ quanh
Tịch tĩnh tư mùa xuân bất tận
Xuân lâm, xuân đạo quyện xuân tình.

04/12/2009 (18/10/Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Đạo sĩ Đông phương Á châu có khuynh hướng thích tịch tĩnh vắng vẻ, cảnh cô liêu nói chung. Khất sĩ của Phật giáo được ở môi trường tịch tĩnh, cảnh trí cô liêu, đối với họ là những ngày xuân bất tận ! Họ vui suốt tháng quanh năm. Môi trường tịch tĩnh an lành, vắng vẻ ấy, nó chuyển biến tâm người đạo sĩ ra cảnh toàn XUÂN !

Thế cho nên, người Phật tử tại gia cũng như xuất gia, có được tánh hiếu tĩnh là thích hợp lập trường tôn chỉ tu hành của đạo Phật, trên đường tu để thành công. Người có tánh hiếu động, tự không thích đạo Phật, vì người hiếu động rất khó tu THIÊN. Thiên là “tư duy tu” là “tĩnh lực”, tất nhiên cần ở môi trường tịch tĩnh.

Qua cảnh Viên Sơn, thi nhân cho biết ở đây chỉ có đồi núi ngút ngàn, cây xanh trùng trùng điệp điệp, trời xanh, mây trắng thay đổi chuyển biến từng phút từng giờ, cảnh trí ấy gợi cho đạo sĩ thấy rằng : Vô thường chính là cái đẹp. Tâm đẹp, tình đẹp, đạo đẹp không rời cảnh đẹp.

Thế là phù hợp lời tổ Qui Sơn : “Tâm không cảnh tịch, chỉ vị cứu trệ bất thông”(心空境寂,只為九滯不通) !

Tham Thiên 27

LẤY, BỎ...

Bỏ ? không được, lấy ? lại càng không được !
Vạn pháp vốn không, lấy...bỏ... cái chi chi...?
Ngũ uẩn thân, còn chẳng gọi được là gì ...!
“Sác thủ thú” hoa trái của quá trình tương
tục, ảo !

Đôi Tà Dương, 30/11/2009
(mùng 14/10/Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Nguồn tư tưởng trác tuyệt của hệ tư tưởng Đại thừa, giáo lý đạo Phật dạy :

Tất cả pháp hữu vi đừng xem trọng chúng, đừng bảo thủ, đừng hy vọng nắm bắt mưu cầu, vì chúng không có tánh chơn thật, không có tánh tự tại lâu bền...

Người đệ tử Phật hãy quán chiếu, PHÁP HỮU VI như mộng, huyễn, bào, ảnh, như lộ, như điện, như dương diệm, như càn thất bà thành, như không hoa, như thủy trung nguyệt, như cảnh trung tượng. (Mộng: Chiêm bao – Huyền: Ảo ảnh – Bào: Bọt nước – Ảnh: Bóng râm – Lộ: Sương móc – Điện: Tia chớp – Dương diệm: bóng nước ảo của cơn nắng gắt – Càn thất bà thành: Lâu đài ảo do mây khói tương tác, tương thành – Không hoa: Hoa ảo do mắt bệnh thấy – Thủy trung nguyệt: Bóng trăng đáy nước – Cảnh trung tượng: Hình bóng lúc soi gương.)

Đó là những đối tượng THIÊN của Đại thừa Bát Nhã TÔN. Thiên giả tư duy quán chiếu hiện tượng vạn pháp, thấy và biết đích thực do trí tuệ của chính mình. Kinh Phật gọi đó là thành tựu NHƯ HUYỄN TAM MUỘI, hay cũng gọi là đắc KHÔNG ĐỊNH.

Do vậy, như không, ngũ uẩn không, vạn pháp giai không, sắc thủ thú không... thì còn cái gì để BỎ ? Cái gì để LẤY ?

Tham Thiên 28

THIỆU LÂM TỰ**少林寺**

(Nhân xem bộ phim Thiếu Lâm Tự của Trung Quốc)

Xin hỏi rõ các ông TĂNG hay TỰC ?

Không là TĂNG sao đầu trọc mặc Ca Sa ?

Chẳng phải TĂNG ! Sao ăn lộc Phật ở...ngủ...trong chùa ?

Nuôi cho mạnh... để ngày ngày trui luyện võ!... ?

THIỆU LÂM TỰ, chữ sờ sờ kim cổ biết !

Có lẽ nào người HÁN đốt chữ Trung Hoa ?

Dạy võ công, luyện võ thuật, đấu võ trước sân chùa

Hàng trí thức, Phật tử Trung Hoa sao nở mặt ngơ tai diếc !

Thiếu Lâm Tự (少林寺) còn đâu danh với nghĩa

Sản xuất nơi đây; Chưởng môn, Đường chủ... Hiệp
khách giang hồ... !

Họ dám liều mình, vì “bí kiếp” “dịch cân kinh”.

Sát địch thủ, học máu đỏ, máu đen tuôn trào ọc ọc !

Thiếu Lâm Tự (少林寺), thật hài hước mỉa mai ô nhục !

Trí thức ngày nay, xin định nghĩa chữ TỰ, làm ơn.

Phát đại đạo tâm lựa ngọc đá đái cát bùn

Hầu cứu vẫn “Phật giáo Đông Nam Châu Á”!

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Cho tới ngày nay, những nét chấm phá đơn sơ ghi lại giờ phút truyền thừa “tâm ấn” giữa Thầy trò Bồ Đề Đạt Ma, Huệ Khả và Thầy trò Hoàng Nhẫn, Huệ Năng. Qua câu đối cổ, người có đạo tâm, ái mộ Thiên tông Trung quốc, đọc câu đối lên, người ta cảm thấy bồi hồi ! Ngâm ngùi ! Xúc động, nếu ai đó có cùng tâm trạng như tôi.

“Thiếu thất đình tiền, thiên trượng bạch vân hàn lập tuyết”

“Huỳnh Mai lâm lý. nhất luân minh nguyệt dạ truyền y”

少室庭前千丈白雲寒立雪

黃梅林裏一輪明月夜傳依

Ngâm ngùi thay ! Riêng tôi, đọc thấy xúc động, thân thương khó tả !

Vậy mà trên dưới cả ngàn năm trăm năm nay, Thiếu lâm tự biến thành võ đường đào tạo võ của trường phái THIẾU LÂM ! Tiểu thuyết gia, đạo diễn phim truyện hư cấu : Nào là tìm “bí kiếp” nào là đấu “dịch cân kinh”... Rồi các Hòa thượng hạ san chiến đấu ! Thắng thì tự hào, bại học máu đỏ máu đen nhuộm đẫm cà sa...! THIẾU LÂM TỰ cho tới năm này vẫn là nơi đào tạo võ công. Vậy mà còn gọi là CHÙA nghe sao cho được ? Hòa thượng học võ, đấu võ nghe sao cho được ?

Đất nước Trung quốc đã hùng cường, giàu đẹp, lập cho “các sư” một võ trường, võ thuật chuyên môn, thiết

tưởng không gì vượt quá tầm tay ! Nhất cử lưỡng tiện : Tốt đời, đẹp đạo, ấy mà !

Tham Thiên 29

TỰ TĨNH

Thế gian người bảo : “Sống coi đời” !
Mặt thật hồng trần có lạ chi !
Tham dục sân si tràn khối... óc
Lợi quyền danh vị rải tung... trời
Hơn thua thành bại như cơm bữa
Được mất vinh hư tựa ráng mai
Cái kiếp phù du bu ánh sáng !
Để lòng trông ngóng ! Uống ! Công toi !

04 giờ 05, ngày 14/01/2010

(30-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

Khất sĩ, đệ tử Phật, “ĐỒI” chẳng có gì để coi !
Vớ Như Huyền thiên sư, càng chẳng có gì phải coi.

Bởi vì, vớ Sư :

“Chưa nói chi chi đã hiểu rồi”.

Thế thì, còn gì để đáng “coi”!

Không coi đã thấy, không nghe đã hiểu, không suy nghĩ đã biết. Đó là sự thật ! Người đệ tử Phật có thật học, có thật tu đều chứng biết điều đó rõ ràng !

Tham Thiên 30

ĐI CHƠI ?

Chơi chẳng cần đi cũng được chơi
Chơi tâm, chơi cảnh, lẫn chơi đời
Chơi trời xanh ngắt, chơi chim hót
Chơi bóng thông rừng, chơi với ta !

08 giờ 30, ngày 14/01/2010

(30-11-Kỷ Sửu)

TRỰC CHỈ ĐỀ CƯƠNG

CHƠI ! Thông thường người ta thích đi, phải đi để đến chỗ muốn đến, chỗ chơi. Người ta có thể “đi” nhiều nơi, nhiều nước trên thế giới để CHƠI (du lịch). Những người giàu có dư ăn dư để, họ chơi bằng cách ĐI CHƠI ấy.

Thái tử Tất Đạt Đa không thích chơi bằng cách đi chơi như vậy. Học Phật, người đệ tử Phật “*Chơi chẳng cần đi cũng được CHƠI*”.

Một THIỀN SƯ tu tốt, ở một chỗ, bất luận chỗ nào họ có khả năng thấy hết, nghe hết, ngửi hết, nếm hết, xúc hết và biết hết. Thậm chí mù cả đôi mắt mà cũng sử dụng hết sáu giác quan của mình. không phải chỉ ông A Na Luật xưa kia mới được “lục căn hỗ dụng”” ấy, mà ai tu tốt, đều được như vậy cả, bạn ạ ! Thế nên,

“*CHƠI chẳng cần đi cũng được CHƠI*”

là điều có thật.

Hèn gì ! Thái tử Tất Đạt Đa xưa kia không nghe nói xuất ngoại, đi chơi gì ráo !

Thì ra ! PHÁP GIỚI NHẤT CHÂN ! TRẦN GIAN BẤT NHỊ. Không đi mà đi ! Đi mà không đi ! Ai biết ?

PHỤ LỤC

THỜ

Tham Thiền 31

DƯỚI BÓNG TRĂNG KHUYA

Kính tặng NHƯ HUYỄN THIỀN SƯ

Trên đời nghiêng bóng trăng khuya
Thiền sư thấp thoáng bên bìa rừng thông
Xa xôi chung một tấm lòng
Mở đường giải thoát không mong NIẾT BÀN.

THIỀN SƯ VIÊN THỨC

Liễu Liễu Đường 3 giờ 30 khuya

Ngày 01/01/2010 (17-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 32

VUI CẢNH CAO NGUYÊN

Sớm chơi rừng suối, tối về am
Đôi bữa cơm rau khỏi ước mong
Biết đủ đơn sơ là đã đủ
Vui nhàn vô sự gọi đấy nhàn
Nhơn gian chớ vướng đa đoan sự
Đạo pháp đừng xen, hỷ nộ tâm
Cắt đứt duyên trần ly bốn tướng
Dừng dừng tâm cảnh khỏi tu thiền.

Đôi Tà Dương, 25/10/2009
(mừng 8/9/Kỷ Sửu)

Tham Thiên 33

HỒI ỨC DƯỚI ÁNH TRĂNG KHUYA

Gương trăng soi sáng đêm khuya vắng
Một bóng Sơn nhân một khách Tăng
Chẳng ngại canh trường phi thiết mã
Tìm người tri kỷ luận tri âm.

Liễu Liễu Đường 03 giờ 30 khuya

Ngày 02/01/2010 (18-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 34

CÁI QUÊ CỦA PHẬT

Đức Phật ngày xưa có cái quê !
Không xin Tiến sĩ để tôi nghề !
Đông cung ! Tiến sĩ đòi... như... bánh !
Mà Phật “tay trơn” nghĩ tiếc ghê !

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương

06 giờ 00, ngày 11/01/2010 (27-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiền 35

BÓNG SƠN NHƠN

Viên Thức Thiền Sư

Kính tặng Như Huyền Thiền Sư

Gió núi nắng rừng thông lặng lẽ
Thiền sư thấp thoáng bóng vân phi
Giữa trưa chim vọt tin ngày... mồn !...
Giục giã : Người ơi ! Tỉnh thức đi !

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương

Ngày 12/01/2010 (28-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 36

TỰ NHỦ

Dẫu ai thương ghét mặc người ta
Đừng giận không buồn : Tự lánh xa
Phải quấy hơn thua như bọt nước
Tâm mà trong sáng đẹp dường hoa !

Liều Liều Đường, Đồi Tà Dương

17 giờ 25, ngày 13/01/2010

(29-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 37

NGŨ HỮU 1

Giáo hữu hay là tín hữu đây ?
Ô ! Kia ! Đạo hữu đến đông vậy !
Chúng ta thiện hữu là con Phật !
Bằng hữu chi giao, mạc khả ly !

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương
Ngày 14/01/2010 (30-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 38

NGŨ HỮU 2

Đã bảo người ta “mạc khả ly”
Ngay bài thơ ấy đã... chia... rồi
Ta đây ! “Pháp hữu” sao không nói
Kỳ thị chi nhau ! Đại lão sư !

Liều Liễu Đường, Đồi Tà Dương
Ngày 14/01/2010 (30-11-Kỷ Sửu)

Tham Thiên 39

CON HIẾU ?

Tục đế giờ ni đã tám ba
Rời xa thân mẫu cũng như cha
Ngày đơm thánng quải buông trôi hết
Tông tộc sinh ông được cái gì ?

Trả lời :

Cha mẹ sinh ra có cái tôi !
Nên người nhờ bạn các ông ôi !
Như Lai Chánh giác người anh lớn
“Hậu thế dương danh” đủ ĐẠO rồi !^(*)

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương

Ngày 15/01/2010 (01-12-Kỷ Sửu)

^(*) 立身行道揚名於後世 - 以顯其父母孝之終也

Tham Thiên 40

THẤT NIỆM ?

Nóng nảy hay chi ? bức được gì ?

Dễ buồn, dễ giận, dễ sân si !

Vô minh ngự trị tâm rồi đấy !

Trước vấn lòng ta, há lợi ai ?

Liễu Liễu Đường, Đồi Tà Dương

12 giờ 00, ngày 174/01/2010

(03-12-Kỷ Sửu)